

PROLOOG

MAART 1162

De mannen van de aartsbisschop vluchtten het duistere dal in. Achter hen, boven op de pas, krijsten de door pijlen en zwaarden verwonde paarden. Mannen schreeuwden, tierden en brulden. Staal kwam op staal neer, een metalig geluid als de klok van een kapel.

Maar hier werd niet Gods werk verricht.

De achterhoede móést standhouden.

Broeder Joachim rukte aan de teugels toen zijn paard op de billen van de steile helling gleed. De kar met zijn vracht had veilig het dal bereikt, maar echt ontsnapt waren ze pas over een mijl.

Als ze zo ver konden komen...

Met zijn handen strak aan de teugels moedigde Joachim zijn struikelende merrie aan dieper het dal in te gaan. Hij plonsde door een ijskoude beek en durfde even achterom te kijken.

Hoewel de lente al in aantocht was, had de winter deze hoogten nog stevig in zijn greep. De bergtoppen fonkelden in de ondergaande zon. De sneeuw weerkaatste het licht, een deken van rijp plooidde zich om de pieken. Maar hier bij de donkere rivierbedding was de sneeuw gesmolten en de grond drassig geworden. De paarden zonken er tot hun vetlok in weg en liepen met elke stap gevaar een been te breken. Voor hen uit zat de kar bijna tot de assen in de modder vast.

Joachim gaf zijn paard de sporen om zich bij de soldaten in de buurt van de kar te kunnen voegen.

Er werden extra paarden voor de kar gespannen. Van achter werd de kar door mannen geduwd. Ze moesten het pad bereiken dat over de volgende bergkam liep.

‘Hu-u!’ schreeuwde de wagenmenner en hij klapte met de zweep.

Het leidende paard gooide zijn hoofd in de nek en zette kracht tegen het juk. Er gebeurde niets. De kettingen trokken strak, de paarden bliezen witte wolkjes uit en de mannen vloekten stevig.

Langzaam, veel te langzaam, werd de kar met een zuigend geluid uit de modder getrokken. In ieder geval zat er weer beweging in. Elk oponthoud hadden ze met bloed moeten bekopen. Vanuit de pas achter hen konden ze de gewonden horen jammeren.

De achterhoede moest nog een beetje langer standhouden...

De kar reed verder, nu weer omhoog. De drie grote, stenen sarcofagen op de open kar gleden tegen de touwen aan waarmee ze op hun plaats werden gehouden.

Als zo’n touw brak...

Broeder Joachim had de moeizaam voortbewegende kar bereikt.

Broeder Franz kwam dicht naast hem rijden. ‘Het pad voor ons is vrij.’

‘We kunnen de relieken niet naar Italië terugbrengen. We moeten de grens zien te bereiken.’

Franz knikte begrijpend. De relieken waren op Italiaanse bodem niet meer veilig, niet nu de ware paus in ballingschap in Frankrijk woonde en de valse paus in Rome.

De kar reed nu sneller naar boven, met iedere omwenteling van de wielen werd de grond vaster. Toch rolde hij slechts voetstaps verder. Joachim hield de verder gelegen bergkam nog steeds goed in de gaten.

De geluiden van het gevecht waren overgegaan in kreunen en snikken die spookachtig door het dal weerkaatsten. Het wapengekletter was verstomd en dat hield in dat de achterhoede was verslagen.

Joachim keek speurend achterom, maar de pas was in diepe schaduw gehuld. De pijnbomen benamen elk zicht.

Toen zag Joachim iets zilverig oplichten.

Een eenzame gestalte naderde, zijn harnas blonk toen er een zonnestraal op viel.

Joachim hoefde de rode draak op zijn borstkuras niet te zien om de wapenknecht van de tegenpaus te herkennen. De heidense Saraceen had de christelijke naam Fierabras aangenomen, de naam van een van de paladijnen van Karel de Grote. Hij was een kop groter dan zijn mannen. Een reus. Aan zijn handen kleefde meer christenbloed dan aan die van enig

ander. Het afgelopen jaar had de Saraceen de doop ontvangen en zich geschaard achter kardinaal Ottaviano, de tegenpaus die de naam Victor IV had aangenomen.

Fierabras stond in het zonlicht zonder aanstalten te maken de achtervolging in te zetten.

De Saraceen beseftte dat het te laat was.

De kar reed eindelijk de bergkam op en bereikte het droge pad met de diep uitgesleten sporen dat daarover liep. Nu konden ze opschieten. Nog maar een mijl en ze waren op Duitse bodem. De hinderlaag die de Saraceen had gelegd had geen succes gehad.

Een beweging trok Joachims aandacht.

Fierabras pakte een enorme boog van zijn schouder, zwart als de nacht. Langzaam legde hij aan. Toen de pijl op zijn plek lag, zette hij kracht en spande de boog tot het uiterste.

Joachim fronste. Wat wilde hij met die ene pijl bereiken?

Fierabras liet de pees los en de pijl vloog in een boog door het dal en verdween uit het zicht tegen de zon boven de kam. Gespannen zocht Joachim de hemel af. Toen, geluidloos als een valk die zich op zijn prooi stort, drong de pijl in de middelste doods-kist.

Het was onmogelijk, maar het deksel van de sarcofaag kraakte open met het geluid van een knetterende donderslag. De touwen braken toen de kist openspleet. Zonder de touwen gleden alle drie de kisten naar het open laadeinde van de kar.

Mannen snelden toe en probeerden de stenen sarcofagen tegen te houden zodat ze niet op de grond kapot zouden vallen. Handen werden uitgestoken. De kar kwam tot stilstand. Een van de kisten was echter te ver doorgesleden, die viel op een soldaat en verbrijzelde zijn been en bekken. De kreten van de ongelukkige stegen op.

Franz liet zich haastig uit het zadel glijden. Hij voegde zich bij de mannen die de stenen sarcofaag van de soldaat probeerden te tillen... en belangrijker nog, weer op de kar.

Het lukte hun de sarcofaag een eindje op te tillen en de man eronderuit te trekken, maar de kist was te zwaar om op de kar te krijgen.

‘Touwen!’ riep Franz. ‘We moeten touwen hebben!’

Een van de mannen gleed uit. De sarcofaag viel weer, deze keer op zijn kant. Het stenen deksel gleed eraf.

Achter hen klonk het geluid van paardenhoeven over het pad. Het kwam snel dichterbij. Joachim draaide zich om en wist wat hij zou zien. Paarden, bezweet en glanzend in de zon, stormden op hen af. Hoewel ze nog een kwart mijl van hen af waren, was duidelijk te zien dat alle ruiters

in het zwart waren gehuld. Nog meer mannen van de Saraceen, een tweede hinderlaag.

Joachim bleef rustig in het zadel zitten. Vluchten had geen zin.

Franz slaakte een gesmoorde kreet. Niet vanwege de toestand waarin ze zich bevonden, maar vanwege de inhoud van de gevallen sarcofaag. Of liever, het gebrek aan inhoud.

‘Leeg!’ riep de jonge monnik uit. ‘Hij is leeg!’

Diep geschokt kwam Franz overeind. Hij sprong op de kar en keek in de kist die door de pijl van de Saraceen was gebroken.

‘Ook leeg,’ zei Franz. Hij liet zich op zijn knieën vallen. ‘De relieken... Waar zijn ze?’ De jonge monnik ontmoette Joachims blik en zag dat hij niet verbaasd was. ‘U wist het!’

Joachim keek naar de snel naderbij komende paarden. Hun stoet was een list geweest om de mannen van de tegenpaus een rad voor ogen te draaien. De echte koerier was een dag eerder op pad gegaan, met een span muil dieren, en de ware relieken in een ruw geweven lap in een hooibaal verstopt.

Joachim draaide zich om en tuurde in het dal, naar Fierabras. De Saraceen mocht deze dag dan misschien zijn leven nemen, maar de tegenpaus zou de relieken nooit krijgen.

Nooit.

HET HEDEN

22 JULI, 23:46

KEULEN, DUITSLAND

Tegen middernacht gaf Jason zijn iPod aan Mandy. ‘Moet je luisteren, de nieuwe single van Godsmack. Die is in de vs nog niet eens uit! Cool, hè?’

Haar reactie was niet zoals hij had gehoopt. Met uitdrukingsloos gezicht haalde ze haar schouders op, maar ze nam de aangeboden oortjes wel aan. Ze streek de roze geverfde piekjes in haar zwarte haar naar achter en deed de oortjes in. Door die beweging viel haar jasje net genoeg open om haar zwarte T-shirt met de Pixies te laten zien dat om haar borstjes spande.

Jason staarde ernaar.

‘Ik hoor niks,’ zei Mandy met een vermoeide zucht. Ze keek met opgetrokken wenkbrauwen naar hem op.

O. Jason richtte zijn aandacht weer op zijn iPod en drukte op **PLAY**.

Met gestrekte armen leunde hij naar achteren. Ze zaten samen op het

grasveldje dat om het open voetgangersplein liep, de Domvorplatz. Die omringde de enorme gotische kathedraal, de Dom van Keulen. De domkerk stond op de Domhügel en bood een weids uitzicht over de stad.

Jason keek langs de twee torens omhoog naar de rijen stenen figuurtjes die boven elkaar waren uitgehouwen, sommige religieus van aard, andere werelds. Nu het avond was, werden ze verlicht en dat had een spookachtig effect, alsof er van diep uit de aarde iets oerouds, iets wat niet van deze wereld was, omhoogkwam.

Terwijl Jason luisterde naar de zachte flarden muziek uit de oortjes, bestudeerde hij Mandy. Ze zaten allebei op Boston College en trokken deze zomervakantie als rugzaktoerist door Duitsland en Oostenrijk. Ze reisden samen met een ander stel, Brenda en Karl, maar die waren meer in de plaatselijke cafés geïnteresseerd dan in de nachtmis van die avond. Mandy echter was rooms-katholiek opgevoed. Nachtmissen werden slechts op bijzondere feestdagen opgedragen, en bijgewoond door de aartsbisschop van Keulen in hoogsteigen persoon, zoals deze avond van het feest van de Wijzen. Dat had Mandy niet willen missen.

Jason was dan wel protestant, maar hij vond het best om met haar mee te gaan.

Terwijl ze wachtten tot het middernacht werd, bewoog Mandy haar hoofd op de maat van de muziek. Jason vond het leuk dat haar pony op en neer wipte, en dat ze haar lippen tuitte terwijl ze geconcentreerd luisterde. Plotseling voelde hij iets tegen zijn hand. Mandy was naar hem toe geschoven, haar hand raakte de zijne aan, maar haar blik bleef op de kathedraal gericht.

Jason hield zijn adem in.

De afgelopen tien dagen waren ze steeds meer met elkaar opgetrokken. Vóór deze vakantie waren ze gewoon kennissen geweest. Mandy was al vanaf de middelbare school Brenda's hartsvriendin en Jason deelde een kamer met Karl. Hun beider vriendin en vriend hadden net verkering en wilden niet alleen op reis voor het geval de liefde onderweg zou bekoelelen.

Dat was niet het geval geweest.

Dus liepen Jason en Mandy vaak met zijn tweetjes de bezienswaardigheden af.

Niet dat Jason daar bezwaar tegen had. Hij studeerde kunstgeschiedenis en Mandy Europese Studies. Hier kwam de droge leerstof tot leven. Doordat ze allebei van hun ontdekkingen genoten, konden ze goed met elkaar opschieten.

Jason keek niet naar haar hand, maar met één vinger bewoog hij naar

de hare. Deze avond leek niet meer stuk te kunnen.

Helaas was het nummer te snel afgelopen. Mandy ging rechtop zitten en trok haar hand weg om de oortjes uit te doen.

‘We moeten naar binnen,’ fluisterde ze en ze knikte in de richting van de rij mensen die door de open deur van de domkerk naar binnen ging. Ze stond op en knoopte haar jasje dicht, het klassieke zwarte jasje over haar opzichtige T-shirt.

Ook Jason stond op. Mandy streek haar enkellange rok glad en zette de roze pickjes vast achter haar oren. In twee tellen was ze veranderd van een lichtelijk punky studentje in een zedig katholiek schoolmeisje.

Jason staarde met open mond naar de plotselinge gedaanteverwisseling. In zijn zwarte spijkerbroek en lichte jasje vond hij zichzelf ineens niet passend gekleed voor een kerkdienst.

‘Je ziet er prima uit,’ zei Mandy, die leek te begrijpen waar hij mee zat.

‘Dank je,’ mompelde hij.

Ze pakten hun spullen, gooiden de lege colablikjes in een afvalbak en staken de Domvorplatz over.

‘*Guten Abend*,’ begroette een in een zwarte soutane gestoken deken hen bij de deur. ‘*Willkommen*.’

‘*Danke*,’ mompelde Mandy terwijl ze de treden beklommen.

Voor hen uit viel kaarslicht door de openstaande deuren van de kathedraal dat flakkerend de stenen treden bescheen. Het versterkte het gevoel van ouderdom van eeuwen. Eerder die dag hadden ze de kathedraal bezichtigd en was Jason te weten gekomen dat de hoeksteen van de kathedraal in de dertiende eeuw was gelegd. Zo’n enorme ouderdom was moeilijk te bevatten.

Jason bereikte de massieve, met houtsnijwerk versierde deuren waar het kaarslicht doorheen viel en volgde Mandy het voorportaal in. Ze doopte haar vingers in een bekken met wijwater en sloeg een kruisje. Plotseling voelde Jason zich opgelaten, hij was zich sterk bewust van het feit dat dit niet zijn geloofsovertuiging was. Hij hoorde hier niet, hij was een indringer en bang iets verkeerd te doen waardoor hij zichzelf en Mandy in verlegenheid zou brengen.

‘Loop maar achter me aan,’ zei Mandy. ‘Ik wil een goed plaatsje, maar niet te ver vooraan.’

Jason liep achter haar aan. Toen hij de kerk zelf in ging, maakte het ongemakkelijke gevoel snel plaats voor ontzag. Hoewel hij hier al binnen was geweest en veel over de geschiedenis, de kunst en de architectuur te weten was gekomen, kwam hij weer onder de indruk van de majesteitlijke eenvoud van de ruimte. Het lange middenschip strekte zich hon-

derdwtig meter voor hem uit, doorsneden door het dwarsschip van negentig meter, waardoor een kruis ontstond met het altaar in het midden.

Toch waren het niet de lengte en de breedte van de kathedraal die zijn aandacht trokken, maar de ongelofelijke hoogte. Zijn blik werd steeds verder omhooggetrokken, geleid door spits toelopende bogen, hoge zuilen en het booggewelf van het dak. Van duizend kaarsen kringelden sliertjes rook naar de hemel, het licht weerkaatste tegen de muren en het rook er naar wierook.

Mandy ging hem voor naar het altaar. Beide kanten van het dwarsschip waren met koorden afgesloten, maar er waren genoeg zitplaatsen in het middenschip.

'Hier?' vroeg ze. Ze bleef halverwege het middenpad staan en keek met een lachje naar hem op, deels dankbaar, deels verlegen.

Hij knikte, met stomheid geslagen omdat ze zo mooi was; een madonna in het zwart.

Mandy pakte hem bij de hand en trok hem mee naar het einde van de kerkbank, bij de muur. Hij ging zitten, blij met dit rustige hoekje.

Mandy liet zijn hand niet los. Haar hand was warm in de zijne.

Deze avond kon echt niet meer stuk.

Eindelijk klonk er een belletje en het koor begon te zingen. De mis was begonnen. Jason deed wat Mandy deed: staan, knielen en zitten, een ingewikkeld ballet voor gelovigen. Hij begreep er allemaal niets van, maar het boeide hem wel en hij verloor zich in de pracht en praal: de in misgewaad gestoken priesters die met walmende bollen vol wierook zwaaiden, de processie die met de aartsbisschop mee kwam toen hij met zijn hoge mijter en de met gouden biezen afgezette kazuifel binnenkwam, de gezangen die zowel door het koor als de gemeente werden aangeheven, het aansteken van de kaarsen voor het hoogfeest.

De kunstvoorwerpen waren net zo goed onderdeel van de viering als de deelnemers eraan. Een houten Mariabeeld met het kindeke Jezus dat de Madonna van Milaan werd genoemd, straalde ouderdom en gratie uit. Aan de overkant droeg een bronzen Heilige Christoffel een klein kind met een gelukzalige glimlach in zijn armen. Enorme Beierse glas-inloodramen hielden over dit alles de wacht. Nu waren ze donker, maar het kaarslicht werd erin weerkaatst en maakte van gewoon glas edelstenen.

Maar geen kunstwerk was opzienbarender dan de gouden sarcofaag achter het altaar. De sarcofaag bevond zich achter een constructie van glas en metaal en had het formaat van een flinke hutkoffer. Deze reliekschrijn in de vorm van een miniatuurkerk was het pronkstuk van de kathedraal, hiervoor was zo'n gigantisch bedehuis gebouwd, daarin kwamen geloof

en kunst samen. Hierin lagen de heiligste relikwieën van de domkerk. De schrijn van puur goud bestond al voordat met de bouw van de kathedraal was begonnen. De sarcofaag was in de dertiende eeuw door Nicolaas van Verdun ontworpen en gold als hoogtepunt van de middeleeuwse goudsmeedkunst.

Terwijl Jason om zich heen keek, liep de mis langzamerhand ten einde en dat werd aangekondigd met belletjes en gebeden. Eindelijk was het tijd voor de communie, het breken van het brood van de eucharistie. Langzaam kwamen de kerkgangers uit hun kerkbanken en liepen in een rij door de gangpaden om het vlees en bloed van Christus in ontvangst te nemen.

Toen het Mandy's beurt was, stond ze samen met de anderen in hun rij op en trok haar hand uit de zijne. 'Tot zo,' fluisterde ze.

Jason zag zijn kerkbank leeg worden en de langzame processie zich naar het altaar voortbewegen. Terwijl hij op Mandy wachtte, stond hij op om zijn benen te strekken. Ondertussen bekeek hij de beelden naast een biechthokje. Nu hij stond, kreeg hij spijt van het derde blikje cola dat hij had gedronken. Hij keek achterom in de richting van het voorportaal. Er was een toilet net buiten het schip.

Toen hij daar verlangend naar keek, zag hij als eerste de groep monniken die door de achteringang de kathedraal binnenkwam. Ze gebruikten alle deuren. Hoewel ze lange zwarte pijen droegen met een koord om hun middel en een kap over hun hoofd, was er toch iets vreemds aan hen. Ze bewogen zich te snel, doelbewust als soldaten op een missie, en ze verdwenen in de schaduwen.

Hoorde dat ook nog bij de plechtigheid?

Toen hij om zich heen keek, zag hij nog meer in pijen gehulde gestalten bij andere deuren, zelfs in het afgezette deel van het dwarsschip achter het altaar. Hoewel ze hun hoofden vroom gebogen hielden, leken ze de wacht te houden.

Wat gebeurde hier?

Hij zag Mandy bij het altaar. Ze ontving net de communie. Achter haar stond nog maar een handjevol gelovigen. Het vlees en het bloed van Christus... Jason kon het bijna liplezen.

Amen, vulde hij inwendig aan.

De communie was afgelopen. De laatste parochianen keerden terug naar hun plaatsen, ook Mandy. Jason wuifde naar haar en ging toen naast haar zitten.

'Wat moeten al die monniken?' vroeg hij terwijl hij zich naar voren boog.

Ze zat geknield met haar hoofd gebogen en siste: 'Sst!' Hij ging weer rechtop zitten. De meeste kerkgangers zaten ook geknield, met hun hoofden gebogen. Slechts een paar die net als Jason niet ter communie waren gegaan, bleven zitten. Vooraan was de priester aan het opruimen, en de bejaarde aartsbisschop zat op zijn stoel op de verhoging. Hij knikkebolde, hij sliep half.

Het mysterieuze schouwspel kon Jason niet meer boeien. Misschien omdat zijn blaas opspeelde wilde hij hier alleen nog maar weg. Hij stak zijn hand zelfs naar Mandy's elleboog uit om haar duidelijk te maken dat hij weg wilde.

Een beweging bij het altaar deed hem verstarren. De monniken aan weerskanten daarvan haalden wapens onder hun pijen vandaan. Het geliede metaal glansde in het kaarslicht, uzi's met korte lopen waarop lange zwarte geluidempers zaten.

Geratel van machinegeweervuur, niet harder dan het kuchen van een kettingroker, weerklonk bij het altaar. Boven de kerkbanken werden hoofden opgeheven. Achter het altaar maakte de in het wit geklede priester een soort danspassen op de maat van de inslagen. Het leek of hij met *paintballs* werd beschoten – rode verfbommetjes. Hij viel tegen het altaar, waardoor de wijnkelk omviel en zijn bloed zich met de wijn vermengde.

Na een geschokte stilte stegen er uit de kerkbanken kreten op. Mensen sprongen overeind. De bejaarde aartsbisschop stond vol afgrijzen op en wankelde de verhoging af. Door de plotselinge beweging viel zijn mijter op de grond.

De monniken stormden de middenpaden door... Ze kwamen van achteren en van opzij. In het Duits, Frans en Engels werden bevelen geschreeuwd.

Bleiben Sie sitzen... Ne bougez pas...

De stemmen klonken gedempt, de gezichten onder de kappen zaten verborgen onder zwartzijden maskertjes, maar de opgeheven wapens zetten hun bevelen kracht bij.

Blijf zitten of je bent er geweest!

Naast Jason zat Mandy stijf rechtop. Ze stak haar hand naar hem uit en hij pakte die terwijl hij zonder te knippen om zich heen keek. Alle deuren waren dicht en werden bewaakt. Wat gebeurde hier?

Uit een groepje bewapende monniken bij de hoofdingang kwam een gestalte naar voren, net zo gekleed als de anderen, maar langer. Het leek of hij uit hun midden oprees, alsof hij werd opgeroepen. Zijn pij leek meer op een cape. Hij was duidelijk de leider. Ongewapend liep hij vastbera-

den over het middenpad van het schip.

Bij het altaar kwam hij tegenover de aartsbisschop te staan. Een verhitte woordenwisseling volgde. Pas na een tijdje drong het tot Jason door dat ze Latijn spraken. Plotseling deinsde de aartsbisschop ontzet terug.

De leider stapte opzij. Er kwamen twee mannen naar voren. Schoten weerklonken. Maar hun doel was niet iemand te vermoorden, ze schoten op de glasplaat voor de gouden reliekschrijn. Er kwamen krassen en sterren in het glas, maar het bleef heel. Kogelvrij glas.

‘Dieven...’ mompelde Jason. Een zorgvuldig voorbereide overval.

De aartsbisschop putte moed uit het onbreekbare glas en rechtte zijn rug. De leider van de monniken stak zijn hand uit en zei iets in het Latijn. De aartsbisschop schudde zijn hoofd.

‘*Dann wird das Blut Ihrer Schafe an Ihren Händen kleben,*’ zei de man, deze keer in het Duits.

Dan zal het bloed van uw schapen aan uw handen kleven...

De leider gebaarde twee andere monniken naar voren te komen. Ze stonden aan weerskanten van de verzegelde kluis en tilden grote metalen schijven aan weerszijden van het glas op.

Onmiddellijk explodeerde het verzwakte kogelvrije glas in buitenwaartse richting, alsof een ongeziene windvlaag het eruit had gebeukt. De sarcofaag glansde in het kaarslicht. Jasons oren plopten door de druk, het leek of de muren van de kathedraal plotseling naar binnen waren geduwd en alles verpletterden. Door de druk suisden zijn oren en even kon hij niets meer zien.

Hij draaide zich naar Mandy om.

Haar hand lag nog in de zijne, maar haar hoofd hing naar achteren en haar mond stond open.

‘Mandy...’

Vanuit zijn ooghoeken zag hij andere kerkgangsters in dezelfde vreemde houding zitten. Mandy’s hand trilde onder de zijne... net een geluidsbox waar hoge tonen uit kwamen. De tranen liepen over haar gezicht, tranen van bloed. Ze ademde niet. Haar lichaam schokte en verstijfde waardoor haar hand loskwam van de zijne, maar pas nadat er een soort elektrische schok van haar vingertoppen was overgesprongen op de zijne.

Hij stond op, te ontzet om te blijven zitten.

Er kwam een wolkje rook uit Mandy’s open mond.

Haar ogen waren weggedraaid, in de hoeken blakerde het oogwit zwart. Ze was dood.

Verstomd van angst keek Jason om zich heen. Overal gebeurde hetzelfde. Slechts een enkeling was ongedeerd; een paar kinderen die tussen

hun ouders in zaten huilden en jammerden. Jason herkende degenen met wie niets aan de hand was; het waren de mensen die niet van het communiebrood hadden gegeten.

Zoals hij.

Hij kroop weg in het donkere hoekje bij de muur. Niemand was de beweging opgevallен. Zijn rug drukte tegen een deur, een deur die niet door monniken werd bewaakt. Het was dan ook geen buitendeur.

Jason trok de deur op een kiertje en glipte de biechtstoel in.

Hij viel op zijn knieën en maakte zich zo klein mogelijk, met zijn armen om zich heen geslagen.

Stilletjes prevelde hij een gebed.

Toen, net zo plotseling als het was begonnen, was het voorbij. Hij voelde het in zijn hoofd. Zijn oren plopten. De druk viel weg. De muren van de kathedraal stonden weer waar ze hoorden.

Hij huilde, de tranen biggelden koel over zijn wangen.

Hij durfde door een gaatje in de deur te kijken.

Van hieruit kon hij het schip en het altaar zien. Het rook naar smeulend haar. Er klonk nog gehuil en gejammer, maar slechts uit een paar kelen. Die van de levenden. Een gestalte, naar zijn sjofele kleding te oordelen kennelijk een dakloze, kwam wankelend uit een kerkbank en rende door een gangpad. Nog voordat hij tien stappen had kunnen doen, werd hij in zijn achterhoofd geschoten. Eén schot. Met uitgestrekte armen bleef zijn lijk op de grond liggen.

O god... O god...

Jason onderdrukte zijn snikken en richtte zijn blik op het altaar.

Vier monniken tilden de gouden sarcofaag uit de kapotte behuizing. Het lichaam van de vermoorde priester werd van het altaar geduwd en de schrijn nam diens plaats in. De leider haalde een grote zak van onder zijn mantel tevoorschijn. De monniken openden het deksel van de schrijn en stortten de inhoud in de zak. Zodra de kostbare sarcofaag leeg was, gooiden ze die op de grond waar hij met een klap neerkwam.

De leider hing de zak over zijn schouder en beende met de gestolen relikwieën door het middenpad.

De aartsbisschop riep hem iets na, weer in het Latijn. Het klonk als een vervloeking.

De man maakte een handgebaar.

Een van de monniken ging achter de aartsbisschop staan en zette een pistool tegen diens achterhoofd.

Jason kromp in elkaar, hij wilde dit niet zien.

Hij sloot zijn ogen. Nog enkele schoten. Kreten die abrupt verstom-

den. De dood waarde rond door de kathedraal terwijl de monniken de paar overlevenden afslachtten.

Jason kneep zijn ogen dicht en bad.

Even daarvoor had hij een blazoen op de jas van de aanvoerder gezien. Zijn zwarte cape was opengevallen toen hij zijn arm hief en daaronder werd een bloedrood teken zichtbaar: een draak met de staart rond zijn nek gekruld. Jason kende dat symbool niet, maar het had iets exotisch, eerder Perzisch dan Europees.

Achter de deur van het biechthokje was het doodstil in de kathedraal.

Het geluid van gelaarsde voeten kwam zijn richting uit.

Hij kneep zijn ogen nog stijver dicht, tegen het afgrijzen, de onmogelijkheid, de heiligschennis.

En dat alles voor een zak vol botten.

Hoewel de kathedraal om deze botten heen was gebouwd en talloze koningen ervoor hadden geknield, en ook al was deze mis bedoeld om deze reeds lang geleden gestorven mannen te eren – het feest van de Wijzen – spookte toch één vraag door Jasons hoofd.

Waarom?

Overal in de kathedraal stonden de drie Wijzen afgebeeld, in steen, in glas en in goud. Er was een paneel waarop de drie Wijzen op kamelen door de woestijn trokken met de ster van Bethlehem als gids. Op een andere werd de aanbidding van het kindeke Jezus afgebeeld, de geknielden Wijzen boden hem goud, wierook en mirre aan.

Maar daar dacht Jason allemaal niet aan. Hij kon alleen aan Mandy's laatste lach denken, haar zachte aanraking.

Allemaal voorbij.

De laarzen bleven voor het deurtje staan.

Inwendig schreeuwde hij om een antwoord voor al dit bloedvergieten.

Waarom?

Waarom wilde iemand het gebeente van de drie Wijzen stelen?

**DAG
EEN**

DE BILJARTBAL

24 JULI, 4:34

FREDERICK, MARYLAND

De saboteur was aangekomen.

Grayson Pierce reed stapvoets met zijn motorfiets tussen de twee donkere gebouwen door die het middelpunt van Fort Detrick vormden. De elektrische motor stond in zijn vrij en maakte nauwelijks meer lawaai dan een zoemende ijskast. Zijn handschoenen waren net zo zwart als zijn motorfiets en voorzien van een coating die bestond uit een legering van nikkel en fosfor die NPL Superzwart werd genoemd, een materiaal dat meer licht absorbeerde en waarmee vergeleken gewoon zwart een felle kleur leek. Zijn stoffen bodysuit en zijn helm waren van hetzelfde diepe zwart.

Gebogen over de motorfiets bereikte hij het einde van de steeg en kwam uit op een binnenplein, een donkere ruimte tussen de bakstenen gebouwen van het National Cancer Institute, een onderdeel van het USAMRIID, het U.S. Army Medical Research Institute of Infectious Diseases. Hier werd op een oppervlak van vijfduizend vierkante meter in streng beveiligde laboratoria onderzoek gedaan naar besmettelijke ziekten en strijd tegen het bioterrorisme geleverd.

Gray zette de motor uit, maar bleef in het zadel. Zijn linkerknie kwam tegen de tas aan waar zeventigduizend dollar in zat. Omdat hij in het donker wilde blijven, vermeed hij het binnenplein. De maan was al onder en de zon zou pas over tweeëntwintig minuten opkomen. Zelfs de

sterren gingen schuil achter de laatste wolken die waren overgebleven na het onweer van de afgelopen nacht.

Zou zijn list succes hebben?

Zacht zei hij in zijn keelmicrofoon: 'Muildier voor Adelaar, heb de afgesproken plek bereikt. Ga te voet verder.'

'Ontvangen en begrepen. We hebben je op satelliet.'

Gray onderdrukte de neiging omhoog te kijken en te zwaaien. Hij vond het uitermate vervelend om in de gaten te worden gehouden, maar hier stond te veel op het spel. Toch was het hem gelukt deze ontmoeting in zijn eentje af te mogen handelen. Zijn contactpersoon was schichtig. Het had een half jaar geduurd voordat hij deze contactpersoon zo ver had gekregen, er waren zelfs connecties in Libië en Soedan aan te pas gekomen. Makkelijk was het niet geweest. Met geld kon je geen vertrouwen kopen, zeker niet in dit werk.

Hij hing de tas met geld om zijn schouder. Op zijn hoede liep hij met de motorfiets aan de hand naar een donkere nis en zette de machine daar neer.

Hij liep de steeg door.

Op dit uur was er bijna uitsluitend elektronische bewaking. Bij de Old Farm Gate, de dienstingang van de basis, waren zijn papieren in orde bevonden. Hij moest er maar op vertrouwen dat zijn smoesje ook de elektronische bewaking lang genoeg tevredenstelde.

Even keek hij naar de opgluoiende wijzers van zijn Breitling-duikhorloge. Kwart voor vijf. Over een kwartier zou de ontmoeting plaatshebben. Er hing veel van af.

Gray bereikte zijn bestemming. Gebouw 470, op de nominatie om gesloopt te worden en op dit uur verlaten. Omdat het gebouw niet streng werd bewaakt, was het uitermate geschikt voor deze ontmoeting, en toch was het ironisch dat de keus erop was gevallen. In de jaren zestig werd hier in enorme kweekvaten antrax gekweekt, de dodelijke miltvuurbacteriën. In 1971 was het project stopgezet en sindsdien werd het gebouw als gigantische opslagplaats voor het National Cancer Institute gebruikt.

Toch zou er onder dit dak weer aan antrax worden gewerkt. Hij keek omhoog. Er scheen nergens licht door de ramen. Op de vierde verdieping had hij met de verkoper afgesproken.

Bij de zijdeur gekomen maakte hij gebruik van de elektronische sleutelkaart die hij van zijn contactpersoon op de basis had gekregen. Over zijn schouder droeg hij het resterende deel van de beloning, want de eerste helft was een maand geleden overgemaakt. In een schede om zijn pols zat een dertig centimeter lange dolk van geharde kunststof.

Zijn enige wapen, want iets anders kon hij niet door het detectiepoortje krijgen.

Hij sloot de deur achter zich en liep naar de trap rechts van hem. Het enige licht in het trappenhuis kwam van een rood bordje met EXIT erop. Hij voelde aan zijn motorhelm en zette de nachtkijkerfunctie aan. Plotse ling werd alles groen en zilverig, en hij klom snel de trap op naar de vierde verdieping.

Boven duwde hij de deur naar de gang open.

Hij had geen idee waar hij zijn contactpersoon zou ontmoeten, hij wist alleen dat hij op een teken moest wachten. Bij de deur wachtte hij om op adem te komen en de omgeving in zich op te nemen. Die beviel hem alerminst.

Het trappenhuis bevond zich in een hoek van het gebouw. Er was een gang die rechtdoor liep, en eentje die naar links ging. Langs de binnenmuren waren deuren met matglas, in de buitenmuren ramen. Langzaam liep hij rechttuit, alert op elke beweging.

Door een van de ramen viel een baan licht op hem.

Verblind door de nachtkijker wankelde hij tegen de muur aan, terug in het donker. Was hij gezien? De lichtstraal scheen door de andere ramen, de een na de ander, steeds verder van hem weg door de gang.

Hij keek door een raam en zag de ruime binnenplaats aan de voorkant van het gebouw. Verderop zag hij een Humvee langzaam over straat rijden met een schijnwerper die een lichtbundel over de gevels liet gaan.

Een patrouille.

Zou dat zijn contactpersoon afschrikken?

Zacht vloekend keek Gray de auto na. Even verdween die uit het zicht achter een logge constructie in het midden van het plein. Het zag eruit als een roestig ruimtestation, maar was in feite een stalen bol met een volume van een miljoen liter, drie verdiepingen hoog en geschraagd door een tiental poten. Eromheen stonden ladders en steigers vanwege de renovatiewerkzaamheden, een poging om de oude glorie te laten herleven van het ding dat tijdens de Koude Oorlog als onderzoekslaboratorium had gefungeerd. Zelfs de stalen loopbrug om de bol heen was vernieuwd.

Gray wist hoe de bol door de mensen van de basis werd genoemd.

De Biljartbal.

Er verscheen een vreugdeloze lach op zijn gezicht toen hij beseftte dat hij zich in een niet al te beste positie bevond.

Gevangen achter de Biljartbal.

Eindelijk kwam de patrouille achter het bouwwerk vandaan en reed langzaam over het middenplein weg.